

NẮNG PHƯƠNG NAM

TRẦN HOÀI DƯƠNG

- Bản e-book này do Nhà văn Trần Hoài Dương và NXB Kim Đồng đóng góp vào Thư Viện Online.
- Nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, phát tán bản e-book này với mục đích thương mại hoặc các mục đích khác mà chưa được sự đồng ý của Đơn vị xuất bản/Tác giả.
- Hãy mua sách in hợp pháp để ủng hộ các Đơn vị xuất bản và các Tác giả.

ThuVienOnline

NANG PHUONG NAM

Hôm nay đã là hai mươi tám Tết. Chợ hoa trên đường Nguyễn Huệ đông nghịt những người. Nhiều người mà hoa cũng nhiều. Đủ các loại hoa, cây cảnh quanh năm sống rải rác trong các vườn mấy cây hôm nay đều tụ tập về đây. Đường phố như một tấm thảm nhiều màu, như một dòng sông bỗng bênh bênh những làn sóng hoa rực rỡ... chẳng thể nào kể hết được hàng trăm loài hoa, hàng trăm loài cây cảnh trong chợ hoa ngày Tết. Loại nào cũng đẹp, cũng quý. Nhưng có lẽ mang hương vị ngày tết nhất vẫn là hoa mai vàng. Cả một đoạn đường rộng lớn giáp bên cảng là dành cho hoa mai. Thôi thì đủ loại dáng vẻ, lớn có, nhỏ có, loại cành rời, loại cây nguyên. Từ nhiều ngày trước Tết, những cây mai trút hết lá để dồn sức nuôi những nụ hoa đón tết nụ nào nụ ấy cũng tròn căng mập mạp. Khấp mình cây không có một chiếc lá, chỉ lủng liểng từng chùm, từng chùm nụ hoa xanh sáng xen kẽ những búp non vừa tách mầm.

Uyên cùng các bạn đi giữa rừng hoa như đi trong mơ. Mấy đứa định chỉ đảo qua chợ hoa một lát rồi còn đi lòng vòng các đường phố tìm mua một vật lý niệm nho nhỏ nào đó ngày mai kịp gửi ra Hà Nội cho Bích Vân, không ngờ bị chợ hoa níu kéo, mời mọc, mất đứt đi gần hết buổi sáng. Đã mấy lần cố dứt ra, gần qua khỏi chợ rồi, một đứa lại chợt phát hiện một loài hoa lạ, thế là lại xúm vào xem, lại tán tụng bình phẩm... tất cả có đến năm lần “vi phạm giao ước” như thế. Đến lần thứ sáu mặc dù cả bọn đều trong thấy ở phía trước có mấy cây gì rất lạ, loài dây leo, từng chùm hoa như những chiếc chuông nhỏ màu xanh da trời... đã định chạy ủa đến nhưng rồi cố kìm lòng quay ngoắt lại, rào bước ra phía ngoài dòng người xe đang nổi nhau trôi đi, thì một tiếng reo lạnh nói vang lên:

- Chào các bồ! Đi đâu mà kéo đàn kéo lũ vui quá vậy?

- Trời... nhỏ Phương ! Làm gì mà la giữ thế? Trông bao nhiêu người quay lại nhìn kìa!

Phương lè lưỡi mắc cỡ, những cố gắng hỏi to nhỏ:

- Các bồ đi đâu vậy ?

- Bích Vân nào?

- Bích Vân “cây dân ca” trong đoàn “chiến sĩ nhỏ giải phóng quân” của Hà Nội đó!

- Nhớ rồi!

Vẻ mặt Phương rạng rỡ hẳn lên.

- Bích Vân học sinh giỏi văn của trường Lý Thường Kiệt chứ gì? Thế nào? Nhỏ đó làm sao?.

- Không sao cả. Bọn mình mới nhận được thư của nhỏ đó sáng nay. Thư mới viết cách đây hai hôm, có người đi máy bay vô trao tận tay.

- Đâu, cho xem với!

Vừa cố đi cho kịp các bạn Phương vừa cố ngón ngấu đọc lá thư của Bích Vân. Phải nó là đọc ngón ngấu vì thư Vân viết hay quá, đầy tình cảm. Là thư viết tối hai mươi Tết để kịp gửi sáng hai mươi bảy và bây giờ đã ở trước mặt bọn Phương đây. Trong thư, Vân kể ở Hà Nội đang rạo rức những ngày giáp tết. Hoa đào, hoa chôn chim, hoa hải đường, hoa “đừng quên”, Ngọc Hà đang bắt đầu tràn vào thành phố mà trung tâm chợ hoa là khu Cống Chéo, Hàng Lược. Những dòng suối hoa đang cuộn cuộn dưới bầu trời xanh xám đục mờ hơi nước, dưới làn mưa bụi trắng xóa như bụi phấn mà những hạt trước khi rơi xuống đậu nhẹ trên quần áo, trên mặt, trên tay người đều cuộn bay lên nhảy nhót trong không trung.

Nghe bạn ấy tả về cái Tết Hà Nội thú vị quá. Cái rét ngọt ấy, cái mưa bụi bay xuống như bay lên ấy, những cành đào thắm, đào phai nẩy... Ước gì bọn Phương được chứng kiến dù chỉ một lần! Bạn ấy lại nhắc đến thành phố mình nữa này. Những đường phố lớn với những hàng sao, hàng dầu, hàng me đặc sắc chỉ miền Nam mới có. Lại nhắc đến cả hoa mai vàng nữa. Nhưng sao? Bạn ấy mới chỉ được trông thấy lá mai vàng trong phim, trong các bưu ảnh thôi sao? Hỏi bạn vô này, mai chưa nở bông sao? Bạn ấy mới chỉ được thấy lá mai thật à? Bạn ấy lại còn nói đến cả cái nắng lấp lánh đặc biệt của thành phố mình nữa này. Ngoài đó đang lạnh, bạn ấy nhớ đến cái nắng vàng rười rượi này cũng phải. Cũng như bọn mình, chưa một lần ra thăm miền Bắc, nhưng cứ nghe nói đến cái lạnh của những ngày cuối thu ngoài đó mà phát thèm. Tất nhiên, đứng có đến cắt da cắt thịt, đến tê cả mình mẩy.

- Đọc gì mà lâu vậy, Phương.

Câu hỏi của Uyên làm Phương sực tỉnh. Phương lúng túng như người có lỗi:

- Mình... mình đọc thư bạn ấy rồi cứ nghĩ miên man đủ thứ. Giờ các bồ định thế nào?

Uyên trầm ngâm:

- Bọn mình định mua một chút quà gì đó cho Bích Vân. Sáng mai mình có một người chú bay ra bắc.

- Các bồ định gửi quà kỷ niệm gì?.

- Chưa nghĩ ra nên gửi gì. Khó thật đấy! Bọn mình nghĩ mãi nhưng chưa tìm ra thứ gì thật thích. “Cây sáng kiến” của lớp thử góp ý xem sao?.

Má Phương ửng hồng thêm lên. Em vẫn được mệnh danh là “cây sáng kiến”. Mỗi khi ánh mắt em ngời lên long lanh là thế nào cũng xảy ra một kế hay. Phương bặm môi nghĩ ngợi trong khi các bạn nhìn em chăm chú, vẻ hy vọng chờ đợi.

- Gửi thứ này hơi công kênh một tý, chú ấy có chịu mang giúp không?.

- Chịu! Chú ấy nhiệt tình lắm, khỏi lo.

Phương tùm tùm cười, bí mật:

- Vật này nhẹ thôi, nhưng phải cái hơi công kênh.

- Gì vậy?.

Cả bọn cùng xoắn xuýt hỏi:

- Đố các bồ đoán ra?

- Thì nói đại ra đi!

- Nhỏ phương Uyên úp úp mở mở, hết thương nôi!

- Nghỉ chơi với nhỏ Phương đi!

- Làm gì dữ vậy? Phải để cho người ta “bật mí” từ từ mới hấp dẫn chứ ! Nào, chuẩn bị nghe đây! Một, hai... ba! – Một cành mai!

- Một cành mai? – cả Uyên, cả Hiền, vốn là những đứa trẻ tinh nhất cũng đều sững sốt kêu lên cùng mấy đứa kia.

- Đúng! Một cành mai! Một cành mai là hay nhất. Chắc chắn đó sẽ là món quà hợp ý nhỏ Vân nhất. Đây, các bồ đọc lại đoạn thư này đi! Phương dừng lại, giở bức thư ra, chỉ vào một đoạn gần cuối trang tư.

Mấy đứa xúm lại đọc thầm, Uyên nói to:

-yên nào! Làm gì mà xô xô đẩy đẩy giữ vậy? Để mình đọc cùng nghe nhé! – Uyên hắng giọng, xúc động: “Trong những ngày giá lạnh này, mình càng nhớ da diết cái nắng đặc biệt của Miền Nam. Nắng nhưng không oi bức, không nóng nực mà rất thoáng, rất dễ chịu. Nắng lại vàng rười rượi, sáng loang loáng, nắng như được gió nâng lên, chờ đi, gió làm cho nắng bay phấp phới, lằng lằng nhẹ bồng. Hình như đã có một ai đó nhận xét cái nắng phương nam cứ ngồi ngồi lấp loáng như có muôn vàn sợi tơ trời mỏng manh, óng nuột vời bay vì thế trong nắng lấp lóa ánh vàng. Tưởng như ở đâu đó giữa vùng châu thổ sông Cửu Long có những vườn mai bạt ngàn, có những cánh đồng vàng rực lúa chín. Gió đã cuốn theo sắc vàng của mai vàng và lúa chín, phả nhúng vào không gian. Nhớ cái nắng đặc biệt phương Nam ấy, mình lại càng thêm tiếc cho đến bây giờ mình vẫn chưa được trông thấy một bông mai vàng thực sự. Hồi mình dự đại hội ở trong đó, mai vàng chưa trở bông. Mình nhớ mãi Uyên và các bạn dẫn mình đến bên cây mai trước bến Nhà Rồng, Uyên ngắt cho mình một lá mai xanh thắm. Mấy chiếc là giờ mình vẫn trân trọng giữ trong bộ sưu tập thực vật của mình. Các bạn hãy nhớ đến mình nhé, cũng như mình luôn nhớ đến các bạn mỗi khi trông thấy những cảnh đào quý yêu của miền Bắc...”

- Đó thấy chưa? – Phương hớn hờ nói khi giọng đọc ấm áp của Uyên vừa ngừng – Bạn đó sẽ không thể nào ngờ được một món quà bất ngờ thú vị như vậy, đúng không?.

Mấy đứa cùng xuýt xoa:

- Thật là tuyệt! Thật là tuyệt!

Nhưng Mai chợt băn khoăn:

- Nhưng không biết ra tới ngoài đó cành mai có còn tươi không?.

- Sao lại không? Chậm lắm là tới mai nhỏ Vân đã nhận được rồi.

Cả bọn hớn hở quay lại đầu đường Nguyễn Huệ, khu tua tủa những cành mai tươi tốt như rừng.

Rừng mai vàng thắm rung rinh dưới nắng – Những bông mai vàng càng vàng hơn, nắng càng lung linh lên gấp bội sau khi cả bọn đọc thư Bích Vân. Đúng kia rồi! Rõ ràng là gió từ bên cảng đang ào lên từng đợt, nắng cũng sóng sánh, loang loáng ánh vàng lướt bay trên thành phố. Trong gió nắng, rừng mai vàng lúc đậm, lúc nhạt, hình như màu vàng đang bốc bay lên theo gió mà tản ra khắp bầu trời... nắng Phương Nam! Bích Vân đã gọi nắng ấy là nắng Phương Nam. Hiện giờ ở ngoài đó đang lạnh lắm. Cành mai vàng sẽ tỏa sáng, sẽ tươi ấm căn phòng có Vân và các bạn cùng quây quần đông đủ. Tất cả sẽ hồi tưởng lại những ngày cùng sống với bọn mình trong này Vân nhé. Đó là tấm lòng của chúng mình – Đó là hình ảnh của “nắng Phương Nam” mà chúng mình gửi ra cho bạn bè ngoài đó...

ThuVienOnline